

Embolica que fa fort

Hi ha un artista búlgar que ha adquirit fama mundial per la seva obsessió de realitzar-se embolicant (de preferència amb papers) monuments i accidents orogràfics o espais naturals de grans dimensions.

Christo –aquest és el cognom de l'original creador– va fer un intent d'afavorir-nos amb una de les seves obres: volia embolicar el monument a Colom que hi ha al port de Barcelona. La idea es va frustrar, segons declaracions del mateix Christo, a causa de coincidir amb l'adveniment de l'anomenada "transició democràtica". Però vam tenir l'oportunitat de contemplar els projectes, uns dibuxos i maquetes on figurava la columna amb l'estàtua del gran almirall, en forma de paquet monumental. ¡Mai tan ben dit!

Confesso que, de bon principi, no vaig entendre el subtil missatge de Christo. Fins i tot vaig escriure i publicar un article on hi feia broma, amb una inconsciència que m'ha ocasionat penediments. Em sento obligat a rectificar uns punts de vista poc meditats.

Resulta que l'escultura va trigar a pujar al tren, desbocat a tota màquina, de la pintura. Però quan s'ha decidit a fer-ho ha guanyat el temps perdut i ja tenim un pròdig mostrari d'horrors artístics, en ferro vell, pedra picada i materials pobres diversos. Com que es tracta d'obres que fan de mal guardar sota cobert, s'ha hagut de recórrer a una

certa protecció oficial i ara en veiem com a adornament d'autopistes i de places públiques. I passa que, a la intempèrie, el ferro vell es rovellava i envelleix encara més. La pedra picada s'acaba de picar i els materials pobres accentuen la seva indigència. Tot plegat va adquirint un aspecte de decrepitud que encongeix l'ànim.

Aquí és on recomanaria de contractar els serveis de Christo, encarregant-li d'embolicar, ben embolicades, algunes d'aquestes creacions. El fet de tapar una obra d'art amb una altra obra d'art, seria com un benefactor ploure sobre mullat, com guanyar una d'aquelles apostes de doble contra senzill.

Posats a lliurar-nos a somnis ambiciosos, m'atreviria a suggerir que algun d'aquests monuments fos embolicat com a regal, per a fer-ne obsequi a municipis estrangers. Sempre hi ha gentileeses a les quals cal correspondre i això seria un bon pretext. Amb el risc –no hi ha res perfecte– que els municipis estrangers es vengessin pagant-nos amb la mateixa moneda.

Però, tal com diem al Principat, ja se sap que qui no s'arrisca, no prisca.

Pere Calders

